

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/90/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1214209834
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1214209834.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Michaely Královej a členov senátu: JUDr. Nadeždy Wallnerovej a JUDr. Ivany Jahnovej v právnej veci žalobcu: Slovenská republika v zastúpení správcu majetku štátu Slovenská filharmónia, Medená 3, Bratislava, IČO: 00 164 704, zastúpený JUDr. Milan Švec, advokát, Vajnorská č. 98/D, Bratislava, proti žalovanému: CASINOS SLOVAKIA a.s., Miletičova 1, Bratislava, IČO: 00 698 750, zastúpený JUDr. Elenou Lalíkovou, advokátkou, Podbrezovská 34, Bratislava, o zaplatenie 32.286,93 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č.k. 58C/290/2014-184 zo dňa 18. decembra 2014 takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 58C/290/2014-184 zo dňa 18. decembra 2014 p o t v r d z u j e.
- II. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom vydaným dňa 08.12.20104, č.k. 58C/290/2014-184 Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 32.286,93,- eur s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 10.762,31 eur od 21.04.2011 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 10.762,31 eur od 29.05.2011 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 10.762,31 eur od 21.06.2011 do zaplatenia a nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 1.778,31,- eur to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Prvoinštančný súd pri rozhodnutí vychádzal zo zistenia, že účastníci konania uzavreli dňa 16.03.2010 zmluvu o nájme nebytových priestorov č. 1/2010. V zmysle zmluvy žalobca, ako prenajímateľ prenechal žalovanému, ako nájomníkovi do užívania nebytový priestor o výmere celkom 948,84 m². Účelom nájmu bolo prevádzkovanie kaviarne a hazardných hier. Zmluvné strany sa dohodli na ročnom nájmomnom vo výške 217.920,08 Eur vrátane DPH, ktoré mal nájomca platiť v mesačných splátkach vo výške 18.160,- Eur vrátane DPH. Nájomca bol tiež povinný uhrádzať prenajímateľovi preddavky na služby vo výške 460,53 Eur vrátane DPH mesačne. Na platbu nájmného mal byť vypracovaný splátkový kalendár. V zmysle dohody o platbách na rok 2011 bolo nájmné vo výške 18.312,61 Eur (vrátane DPH) splatné vždy k 20. dňu príslušného mesiaca roku 2011. Listom zo dňa 21.10.2011 dal žalovaný výpoveď z nájmu nebytového priestoru. Podľa písomnej odpovede žalobcu, tento výpoveď akceptoval a žalovaného požiadal o uhradenie záväzkov z roku 2011 do 31.12.2011. Žalovaný listom z 07.06.2013 žalobcovi oznámil, že eviduje voči nemu pohľadávku v celkovej výške 652.445,71 Eur. Táto pohľadávka pozostáva zo zostatkovej hodnoty stavebných úprav nebytových priestorov. Žalovaný uskutočnil jednostranný vzájomný zápočet pohľadávok vo výške 173.389,71 Eur. Vyzýval žalobcu na úhradu zostávajúcej časti pohľadávky vo výške 479.056 Eur. Žalobca listom z 18.06.2013 túto pohľadávku poprel, čo

do dôvodu, ako aj výšky. Uviedol, že sa nijako nezaviazal na úhradu vynaložených nákladov ani stavebných ani rekonštrukčných prác. Naopak v nájomnej zmluve je výslovne uvedené, že prípadné stavebné úpravy môže žalovaný zrealizovať výlučne na vlastné náklady. Dával do pozornosti, že ak by aj pohľadávka žalovaného vznikla, zmluvné strany sa dohodli, že ju nie je možné započítať proti dlžnému nájomnému. Podľa § 6a ods. 8 zákona č. 278/93 Zb. o správe majetku štátu nie je možné započítať jednostranným právny úkonom pohľadávku voči pohľadávke štátu, preto žalobca navrhol, aby sa súd touto skutočnosťou ani nezaoberal.

3. Na takto zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 3 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov, ust. § 39, ust. § 667 ods. 1; ust. § 559 ods. 2 zákona a ust. § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka a ust. § 6a ods. 8 zákona č. 278/1993 Zb. o správe majetku štátu a dospel k záveru, že žalobný nárok je čo do základu a výšky v celom rozsahu dôvodný. Prvoinštančný súd považoval jednoznačne za preukázané, že medzi účastníkmi konania vznikla dňa 16. 03. 2010 riadna Zmluva o nájme nebytových priestorov, na základe ktorej žalobca prenechal žalovanému do užívania nebytový priestor a na strane druhej sa žalovaný zaviazal uhrádzať žalobcovi dohodnuté nájomné a služby spojené s užívaním nebytového priestoru. Žalovaný v rozpore so svojím zmluvným záväzkom si svoju povinnosť riadne a včas neplnil, v dôsledku čoho mu voči žalobcovi vznikol dlh vo výške 173.389,71 Eur. Rovnako považoval prvoinštančný súd za podstatné, že existenciu dlhu, čo do základu a výšky v konaní nespochybnil ani samotný žalovaný, a túto pohľadávku navyše uznal tým, že ju jednostranne započítal proti svojej tvrdenej pohľadávke. Spornou zostala skutočnosť, či má žalovaný voči žalobcovi pohľadávku pozostávajúcu zo zostatkovej hodnoty stavebných úprav nebytových priestorov vo výške sumu 652.445,71 Eur a v prípade, ak takáto pohľadávka existuje, či je spôsobilá na započítanie s pohľadávkou žalobcu na dlžnom nájomnom. Podľa názoru súdu prvej inštancie, pokiaľ by aj bola preukázaná existencia pohľadávky žalovaného voči žalobcovi, túto pohľadávku nie je v zmysle ustanovenia § 6a ods. 8 zákona č. 278/93 Zb. o správe majetku štátu možné započítať proti pohľadávke štátu. Ak teda žalovaný jednostranne započítal svoju (domnelú) pohľadávku voči pohľadávke štátu, tento právny úkon je v zmysle § 39 OZ absolútne neplatný. Prvoinštančný súd poukázal aj na skutočnosť, že v zmluve bolo výslovne dohodnuté, že žalovaný môže na predmete nájmu na vlastné náklady vykonať stavebné úpravy bez možnosti započítania proti nájomnému alebo požadovania ich náhrady od žalobcu. Z uvedeného vyplýva, že žalovanému bola skutočnosť o nemožnosti započítania pohľadávky známa prinajmenšom počnúc dňom uzavretia zmluvy. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie považuje obranu žalovaného v tomto smere za právne irelevantnú, keď ani prípadná existencia pohľadávky žalovaného voči žalobcovi nie je dôvodom na neuhradenie vlastných záväzkov. Prvoinštančný súd poukázal na to, že v zmluve bolo výslovne dohodnuté, že všetky stavebné a iné úpravy predmetu nájmu môže žalovaný ako nájomca uskutočňovať výlučne na vlastné náklady bez možnosti požadovania ich náhrady od žalobcu. Prvoinštančný súd preto vzhľadom na právnu argumentáciu a obranu žalovaného v tomto konaní za právne irelevantnú a účelovú. O náhrade trov konania rozhodol prvoinštančný súd podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a úspešnému žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia právneho zástupcu žalobcu vo výške 1.778,31 eur.

4. Rozsudok odvolaním v zákonom stanovenej lehote napadol žalovaný, ktorý sa domáha, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil. Žalovaný v odvolaní ako jeden z dôvodov podaného odvolania uvádza, že napriek tomu, že po skončení nájomného vzťahu medzi účastníkmi dňa 31.12.2012, žalobca poznal svoju pohľadávku voči žalovanej v celej výške, ale účelovo ju rozdelil na viacero predmetov konania, v dôsledku čoho zbytočne a bez racionálneho dôvodu zaťažil súd o viac sporov, čo vedie k poškodeniu ostatných účastníkov v iných konaniach, ktorých spory sa v dôsledku zbytočného preťaženia súdu predlžujú a poškodil žalovanú vo forme zvýšených trov konania vo forme trov právneho zastúpenia, keď sa neúmerne zvýšil počet úkonov právnej pomoci (napr. namiesto bežných 5 úkonov za celý spor, tento počet sa zvyšuje násobkom počtu konaní, ak ich je 5, tak počet úkonov sa zvýšil na 25), ktoré prvoinštančný súd vo všetkých takto účelovo rozdelených konaniach automaticky akceptuje, namiesto toho, aby tieto konania spojil do jedného konania podľa § 112 Občianskeho súdneho poriadku. Žalovaný v odvolaní poukazuje na to, že ust. § 112 Občianskeho súdneho poriadku treba v zmysle príkazu čl. 152 ods. 4 ústavy interpretovať nie tak, že je predmetom voľnej úvahy sudcu, ale najmä z hľadiska súladnosti procesného postupu sudcov a tiež s ohľadom na nezanedbateľné trovy konania na obidvoch stranách, ale hlavne u žalovaného, ktorý bol vždy automaticky zaväzovaný na ne, ako napríklad v konaní vedenom pod sp.zn. 21C/7282014 a sp. zn. 25Cb/17/2014, čo je v príkrom rozpore s princípom proporcionality zásahu súdu do vlastníckeho práva žalovaného, ktorý vyplýva z

čl. 1 ods. 1 ústavy. V tomto smere poukázal žalovaný na nález Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 16.07.2015, č. III. ÚS 236/13. Žalovaný ďalej v odvolaní uvádza, že prvoinštančný súd veľmi formalisticky posúdil započítanie námietky žalovanej, iba s poukazom na § 6a ods. 8 zákona S. 278/1993 Z.z. v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka bez toho, že by zobral do úvahy ďalšie a podstatnejšie úvahy, s ktorými sudca v zmysle príkazu čl. 152 ods. 4 Ústavy SR musí pracovať pri interpretácii a aplikácii právnych noriem. Prvoinštančný súd nebral do úvahy, prečo z ustanovenia § 581 ods. 1 Občianskeho zákonníka s účinnosťou od 1.1.1992 (z. č. 509/1991 Zb.) vypadla prvá veta, podľa ktorej do uvedenej doby nebolo prípustné započítanie proti pohľadávke štátu. Podľa žalovaného tak bolo preto, že v súkromno - právnych vzťahoch sa štát zrovnoprávnil s ostatnými subjektami občianskoprávných vzťahov. Žalovaný v odvolaní ďalej poukázal na to, že zákon o majetku štátu je lex specialis vo vzťahu k Občianskemu zákonníku, a ako taký evidentne zvyrazňuje aj v majetkovej oblasti verejnoprávny charakter štátu a jeho funkcie, keďže v osobitnej právnej úprave podrobuje iba časť majetku štátu. Táto skutočnosť vyplýva priamo zo znenia paragrafu 1 cit. zákona, v ktorom sa uvádza, že regulácia sa vzťahuje iba na správu majetku „vo verejnoprospešnej a nepodnikateľskej sfére“, ktorú zároveň vykonáva niektorý zo správcov vymedzených v § 1 ods. 1 zákona. Z uvedeného je možné vyvodiť, že zákonodarca nakladanie s majetkom v podnikateľskej sfére ponecháva regulácii inými právnymi predpismi. Explicitne tento záver vyjadruje aj negatívnu enumeráciu v § 1 ods.2 zákona, kde spod pôsobnosti zákona o majetku štátu vyníma nakladanie, pri ktorom dochádza k plneniu záväzkov v rámci predmetu činnosti správcu alebo v súvislosti s ním a odkazuje na § 261 a nasl. Obchodného zákonníka a § 488 a nasl. Občianskeho zákonníka, teda výslovne na záväzkovoprávne vzťahy, ktorých plnenie je teda vyňaté spod účinnosti zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu. Z týchto argumentov vyplýva záver, že názor prvoinštančného súdu o nezapočítateľnosti vzájomných pohľadávok účastníkov bol arbitrárny pre nedostatok relevantných skutočností, a preto pre nepreskúmateľnosť rozsudku nemôže obstať. Žalovaný vyslovil názor, že ak mal súd problémy s textom použitého predpisu, v rámci zachovania rovnosti účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, mal sa podľa príkazu uvedeného v čl. 144 ods. 2 Ústavy SR obrátiť s návrhom na ústavný súd, ktorý by mu uvedené pochybnosti určite rozptýlil. Prvoinštančný súd absolútne pri svojom rozhodovaní v prísne pozitivistickom rámci opomenul spravodlivosť ako univerzálnu a imanentnú zložku práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a ust. § 1 a § 117 Občianskeho súdneho poriadku.

5. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že je právom žalobcu disponovať návrhom na začatie konania a domáhať sa v súdnom konaní iba časti svojej pohľadávky. Je vecou súdu rozhodnúť, či konania v zmysle § 112 Občianskeho súdneho poriadku spojí alebo nie. Pokiaľ ide o trovy konania, tie nie sú zvýšené vinou žalobcu. Jej výška bola priznaná v súlade so zákonom č. 71/1992Zb. o súdnych poplatkoch a v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení. Žalobca zároveň poznamenal, že tento dôvod odvolania je v rozpore s ustanovením § 205 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, nakoľko uvedený dôvod nie je ani jedným z dôvodov, pre ktoré je možné podať odvolanie. K ďalším odvolacím dôvodom žalovaného, že ide o veľmi formalistické posúdenie započítacej námietky žalovaného, nakoľko nevzal do úvahy, že od 1.1.1992 je zmenené ustanovenie § 581 ods. 1 Občianskeho zákonníka a že znenie § 1 zákona o majetku štátu upravuje reguláciu správy majetku štátu vo verejnoprospešnej a nepodnikateľskej sfére uviedol žalovaný, že prvoinštančný súd správne vyhodnotil vykonané dokazovanie, keď v odôvodnení rozsudku uviedol, že jednostranné započítanie žalovaného svojej domnelej pohľadávky voči pohľadávke štátu je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné. Ďalej poukázal žalovaný aj na to, že jednostranný zápočet žalovaného je neplatný aj z dôvodu, že v zmluve o nájme nebytových priestorov č. 1/2010 zo dňa 16.3.2010 bolo medzi účastníkmi výslovne dohodnuté v bode 7.7 článku VII nemožnosť započítania nákladov vynaložených na vykonanie stavebných úprav proti nájomnému. Žalobca ďalej uvádza v odvolaní, že žalobca ako správca majetku štátu, konkrétne budovy Reduty, v ktorej sa predmet nájmu nachádza, je a bol povinný pri prenechaní priestorov do nájmu riadiť sa ustanoveniami zákona o správe majetku štátu. Ide o výkon činnosti vo verejnoprospešnej a nepodnikateľskej sfére podriadený režimu citovaného zákona. V zmysle ustanovenia § 3 ods. 3 citovaného zákona, majetok štátu, ktorý neslúži a ani v budúcnosti nebude slúžiť správcovi na plnenie úloh v rámci predmetu jeho činnosti alebo v súvislosti s ním, sa považuje za prebytočný majetok štátu. Správca je povinný s prebytočným majetkom štátu naložiť bez zbytočného odkladu, účelne a s maximálnou hospodárnosťou v súlade s týmto zákonom a osobitnými predpismi. Jednou z možností je prenechanie prebytočného majetku do nájmu nájomcovi nájmovou zmluvou. Celý tento proces sa riadi citovaným zákonom, preto je zřejmé, že ide o výkon činnosti regulovaný zákonom o správe majetku štátu a na tento režim sa preto vzťahuje aj ustanovenie týkajúce sa nemožnosti započítania pohľadávky, tak ako je uvedené vyššie. Súd prvej inštancie v danej

veci nemal pochybnosti o aplikácii správneho ustanovenia zákona, ani o jeho výklade a nemal dôvod sa domnievať, že by dané ustanovenie malo byť v rozpore s ústavou, a preto postup podľa čl. 144 ods. 2 Ústavy SR nebol potrebný. Žalobca v odvolaní poukázal na to, že žalovaný nikdy nespochybnil pohľadávku žalobcu, čo do dôvodu, ani do výšky. Práve naopak, tým že vykonal úkon smerujúci k jej započítaniu, žalovanú pohľadávku žalobcu v celej výške uznal.

6. V písomnom podaní žalovaného doručeného odvolaciemu súdu dňa 07.06.2017 žalovaný doplnil odvolanie o uvedenie, že z rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 9Co/763/2014 vyplýva záver, že nárok žalovaného na zhodnotenie predmetu nájmu podľa ust. § 667 ods. 1 veta štvrtá Občianskeho zákonníka bol opodstatnený, takže by ho mal odvolací súd v zmysle ústavných zásad o predvídateľnosti, záväznosti judikatúry a právnej istoty akceptovať pri prejednaní danej veci a poukázal i na to, že žalovaný voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co/763/2014 podal dovolanie.

7. V písomnom podaní žalovaného zo dňa 07.08.2017, žalovaný k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu uvádza, že žalobca vo vyjadrení potvrdzuje, že je štátnou príspevkovou organizáciou štátu, čo znamená, že na štátny rozpočet je zapojený iba príspevkom, takže ostatné prostriedky na svoju činnosť získava svojou činnosťou, medzi ktorú zahŕňa aj prenájom časti nehnuteľnosti, čiže z jeho strany išlo o klasickú podnikateľskú činnosť upravenú § 1 ods. 2, § 261 ods. 2 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorá vylučuje použitie zák. č. 278/1993 Z.z. podľa § 1 ods. 2 tohto zákona. Ďalej uvádza žalovaný vo vyjadrení, že nikdy nespochyboval pohľadávku žalobcu z titulu dlžného nájomného, ale len tvrdil jej zánik možným započítaním pohľadávky žalovaného v zmysle § 581 Občianskeho zákonníka z titulu zhodnotenia nebytového priestoru podľa ust. § 667 ods. 1, veta štvrtá Občianskeho zákonníka, ktorá sa stala splatnou okamihom skončenia nájmu. Žalovaný poznamenal, že ohľadne tejto pohľadávky sa už vedie samostatné konanie pred Okresným súdom Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 8C 179/2016, čo však započítanie nevyklučuje a započítacia námietka nie je vylúčená v odvolacom konaní podľa platného ust. § 147 v spojení s § 372 Občianskeho súdneho poriadku, a tak by ju mal odvolací súd akceptovať.

8. Podaním zo dňa 28.03.2019 sa k vyjadreniu žalovaného zo dňa 07.08.2017 vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že žalovaný neuvádza žiadne nové skutočnosti, respektíve nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by boli spôsobilé preukázať zrušenie rozsudku prvej inštancie. Žalovaný opakovane uznal nárok žalobcu. Jeho jediným argumentom je, že si pohľadávku žalobcu započítal so svojou pohľadávkou proti žalobcovi titulom zhodnotenia predmetu nájmu. Žalobca túto pohľadávku neuznáva od počiatku a aktuálne prebieha na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 8C/267/2014 o tejto pohľadávke súdne konanie. Bez ohľadu na túto skutočnosť, má žalobca za to, že jedinou relevantnou právnou skutočnosťou je znenie zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu v znení platnom ku dňu započítania žalovaným. Nemožnosť započítania bola v čase započítania žalovaným daná explicitne a jednoznačne ust. § 6a ods. 8 zákona č. 278/1993 Zb. o správe majetku štátu. Nakoľko žalobca je štátnou príspevkovou organizáciou, vzťahujú sa a vzťahovali sa na neho ustanovenie zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu a to podľa ust. § 1 citovaného zákona.

9. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok platného a účinného od 1.7.2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

10. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie Civilného sporového poriadku preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379, 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

11. Po oboznámením sa s obsahom spisu má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie vzhľadom na vykonané dokazovanie riadne zistil skutkový stav veci, vec správne právne posúdil, keď s poukazom na vyššie citované články Zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 16.03.2010 č. 1/2010 a ustanovenia zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 32.286,93 eur spolu s úrokom z omeškania v zmysle § 517 Občianskeho zákonníka, ktorá suma predstavuje časť z dlhu na nájmomnom a službách spojených s užívaním predmetu nájmu a pozostáva z nezaplatennej sumy nájmomného vo výške 10.762,31 eur splatnej dňa 20.04.2011, z nezaplatennej sumy nájmomného vo výške 10.762,31 eur splatnej dňa 20.05.2011 a nezaplatennej sumy nájmomného vo výške 10.762,31 eur splatnej dňa 20.06.2011, keď medzi stranami

konania nebolo sporné, že žalovaný dohodnuté nájomné a preddavky za služby spojené s užívaním predmetu nájmu za uvedené obdobie neplatil.

12. Spornou otázkou zostalo, či nedošlo k zániku záväzku jednostranným započítaním, keď žalovaný tvrdil, že má voči žalobcovi pohľadávku v celkovej výške 652.445,71 eur, ktorá pohľadávka pozostáva zo zostatkovej hodnoty stavebných úprav nebytových priestorov. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že pokiaľ by aj bola preukázaná existencia pohľadávky žalovaného voči žalobcovi, túto pohľadávku nie je v zmysle ustanovenia § 6a ods. 8 zákona č. 278/1993 Zb. o správe majetku štátu možné započítať proti pohľadávke štátu a tiež k záveru, že žalovaný ani nemá voči žalobcovi pohľadávku predstavujúcu nárok na zaplatenie zostatkovej hodnoty stavebných úprav, ktoré vykonal na predmete nájmu, nakoľko v zmluve bolo výslovne dohodnuté, že všetky stavebné a iné úpravy predmetu nájmu môže žalovaný, ako nájomca uskutočňovať výlučne na vlastné náklady bez možnosti požadovania ich náhrady od žalobcu. Ako už bolo uvedené vyššie žalovaný práve tieto závery súdu prvej inštancie v odvolaní spochybňoval, keď poukazoval na nesprávne právne posúdenie jeho započítacej námietky.

13. Odvolací súd posúdením danej otázky započítania dospel k záveru, že záver súdu prvej inštancie, že k zániku dlhu žalovaného nedošlo započítaním v zmysle § 580 a nasl. Občianskeho zákonníka a to s poukazom na ustanovenie § 6a ods. 8 zákona č. 278/1993 Zb. o správe majetku štátu platného a účinného do 30.7.2012 (t.j. v čase skončenia nájmu), podľa ktorého pohľadávku štátu nemožno započítať jednostranným právnym úkonom, je správny.

14. Podľa ust. § 1 ods. 1 písm. a) z. č. 278/1993 Zb. o správe majetku štátu tento zákon upravuje správu majetku vo vlastníctve Slovenskej republiky (ďalej len „majetok štátu“) vo verejnoprospešnej a nepodnikateľskej sfére, ktorú vykonáva správca majetku štátu (ďalej len „správca“), a to štátna rozpočtová organizácia a štátna príspevková organizácia.

15. Podľa ust. § 3 ods. 3 z. č. 278/1993 Zb. o správe majetku štátu majetok štátu, ktorý neslúži a ani v budúcnosti nebude slúžiť správcovi na plnenie úloh v rámci predmetu jeho činnosti alebo v súvislosti s ním, sa považuje za prebytočný majetok štátu. Správca je povinný s prebytočným majetkom štátu naložiť bez zbytočného odkladu, účelne a s maximálnou hospodárnosťou v súlade s týmto zákonom a osobitnými predpismi.

16. Podľa ust. § 3 ods. 3 z.č. 278/1993 Zb. o správe majetku štátu pohľadávku štátu nemožno započítať jednostranným právnym úkonom.

17. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie svojvoľne interpretoval jednostrannú započítaciu námietku, keď nevzal do úvahy ani ust. § 1 ods. 2 zákona č. 278/1993 Zb., ktorý z pôsobnosti tohto zákona vylučuje záväzkovo právne vzťahy upravené v ust. § 488 a nasl. Občianskeho zákonníka. Odvolací súd má za to, že nie je možné v danej veci aplikovať ust. § 1 ods. 2 zákona č. 278/1993 Zb. o správe majetku štátu, nakoľko nešlo o nakladanie s majetkom štátu, pri ktorom dochádza k plneniu záväzkov v rámci predmetu činnosti správcu alebo v súvislosti s ním. Odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje s názorom žalobcu, že Slovenská filharmónia, ako správca majetku štátu, konkrétne budovy Reduta, v ktorej sa predmet nájmu nachádzal, bola povinná pri prenechaní priestorov do nájmu riadiť sa ustanoveniami zákona č. 278/1993 Zb. o správe majetku štátu, keďže išlo o výkon činnosti vo verejnoprospešnej a nepodnikateľskej sfére. V zmysle § 3 ods. 3 citovaného zákona, majetok štátu, ktorý neslúži a ani v budúcnosti nebude slúžiť správcovi na plnenie úloh v rámci predmetu jeho činnosti alebo v súvislosti s ním, sa považuje za prebytočný majetok štátu. Správca je povinný s prebytočným majetkom štátu naložiť bez zbytočného odkladu, účelne a s maximálnou hospodárnosťou v súlade s týmto zákonom a osobitnými predpismi. Jednou z možností je prenechanie prebytočného majetku do nájmu nájomcovi nájomnou zmluvou a celý tento proces sa riadi citovaným zákonom č. 278/1993 Zb., čo vyplýva aj priamo z Preambuly zmluvy o nájme nebytových priestorov č. 1/2010, ako aj zo súhlasu Ministerstva financií zo dňa 12.5.2010 č. MF/15091/2010-82 (č.l. 21 spisu), a preto je zrejmé, že ide o výkon činnosti regulovaný zákonom o správe majetku štátu. Odvolací súd zastáva názor, že súd je povinný vzhľadom na absenciu prechodných ustanovení zákona č. 374/2014 Z. z. o pohľadávkach štátu, úkon započítania posudzovať podľa zákona účinného v čase, keď bol úkon vykonaný. V čase zápočtu bol platný a účinný zákon o správe majetku štátu a jeho ust. § 6a, ktorým bol zápočet zakázaný. Navyše zákon č. 374/2014 Z. z. o pohľadávkach štátu a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinný od 1.1.2015, v ustanovení § 8 jasne hovorí o možnosti započítania voči pohľadávke štátu výlučne dohodou,

keď jednostranný zápočet je zakázaný stále. Práve citovaný zákon vypustil ust. § 6a zák. č. 278/93 Z. z., nakoľko právna úprava pohľadávok štátu sa presunula do samostatného zákona. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd aj na ust. čl. VII bod 7.7 samotnej zmluvy o nájme nebytových priestorov, kde je upravené, že nájomca je oprávnený vykonať stavebné úpravy na predmete nájmu na vlastné náklady bez možnosti započítania proti nájomnému.

18. Žalovaný ďalej namietal, že súd sa má zaoberať existenciou jeho pohľadávky titulom vykonaných stavebných úprav na predmete nájmu a to aj s poukazom k vyslovenému právnomu názoru Krajského súdu v Bratislave, v konaní vedenom pod sp. zn. 9Co/763/2014 kde v odôvodnení rozsudku uvádza, že sa nestotožňuje zo záverom súdu prvej inštancie v tom smere, že žalovaný nemá voči žalobcovi žiadnu pohľadávku predstavujúcu nárok na zaplatenie zostatkovej hodnoty stavebných úprav, keď právo požadovať od prenajímateľa úhradu nákladov vynaložených na zhodnotenie vecí, ktoré boli vykonané s jeho súhlasom má nájomca aj v prípade, že nájomná zmluva na to vôbec nepamätá, príp. to dokonca vylučuje. Odvolací súd má za to, že posudzovať, či má žalovaný voči žalobcovi pohľadávku titulom vykonaných rekonštrukčných prác na budove, ktorú si prenajímal od žalobcu je pre daný spor irelevantná. Podstatou daného sporu je, či vôbec bolo možné takúto pohľadávku, aj keby jej existencia nebola spochybnená, započítať s pohľadávkou žalobcu za dlžné nájomné. Odvolací súd dospel k jednoznačnému názoru rovnako, ako súd prvej inštancie (a rovnako ako aj Krajský súd v spomínanom rozsudku č.k. 9Co/763/2014-245), že započítanie nebolo zákonom dovolené. Dôležité je aj to, že vyslovenie o nemožnosti započítať pohľadávku neznamena, že súd rozhodol, že by túto pohľadávku žalovaný nemal. Posudzovať existenciu takejto pohľadávky žalovaného voči žalobcovi nebolo v danom konaní potrebné riešiť, ako prejudiciálnu otázku, nakoľko aj keby sa dospelo k záveru o jej existencii, nemalo by to vplyv na rozhodnutie v tejto veci. Navyše dôvodnosťou tejto pohľadávky sa súd zaoberá v samostatnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 8C/267/2014.

19. Ak teda súd prvej inštancie zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 32.286,93 eur spolu príslušenstvom, keď dospel k záveru, že pohľadávka žalobcu nezanikla započítaním, rozhodol vecne správne a odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods.1,2 C.s.p., ako vecne správny potvrdil vrátane výroku o trovách konania, o ktorých súd prvej inštancie správne rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p..

20. K námietke žalovaného, že mu bolo postupom súdu prvej inštancie porušené ústavné právo na spravodlivý proces a súdnu ochranu z dôvodu, že nedošlo ku spojeniu viacerých návrhov žalobcu, ktorými sa domáhal úhrady dlžného nájomného z tej istej zmluvy, odvolací súd uvádza, že nejde o procesné pochybenie súdu prvej inštancie a nespojenie vecí do jedného konania vôbec nemalo vplyv na uskutočňovanie patriacich procesných práv žalovaného v konaní a ani na správnosť rozhodnutia vo veci. Nebolo povinnosťou súdu prvej inštancie spojiť konania, ktoré a týkali tých istých účastníkov do jedného, keď ust. § 112 Občianskeho súdneho poriadku upravovalo možnosť súdu v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie vecí a nie jeho povinnosť spojiť veci. Žalovaný v priebehu konania na súde prvej inštancie ani nežiadal súd, aby spojil konania do jedného. Navyše všetky konania sú už na súde prvej inštancie rozhodnuté, niektoré aj odvolacím súdom a nie je už toho času ani možné spojenie týchto vecí. Predložený nález Ústavného súdu Českej republiky je vydaný v konkrétnej individuálnej veci, a nie je záväzný pre dané konanie. Odvolací súd zdôrazňuje, že podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Skutočnosť, že prvoinštančný súd nevyužil možnosť spojiť viaceré žaloby, ktoré sa týkali tých istých účastníkov, nemožno vyhodnotiť ako nesprávny procesný postup a nemožno ani prijať záver, že nespojením vecí bolo žalovanému znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva, a preto nie je daný ani dôvod na zrušenie a vrátenie predmetnej veci súdu prvej inštancie.

21. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalovaného nevyhovел a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, mal žalobca v odvolacom konaní plný úspech a vznikol mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 Ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).